

Ilia Mihály

A szomszéd kertje

A kecskeméti *Forrás* című folyóiratra mi, egykori szegedi szerkesztők a *Tiszatájn*nál, mindig úgy tekintettünk, mint ahogyan a szólás mondja: a szomszéd kertje mindig zöldebb. Nem a szerzőiket irigyeltük tőlük, hanem a lap otthonosságát, a kecskeméti múltban és jelenben való természetes létét. Miközben a *Tiszatáj* állandóan küszködött a helyi vezetéssel, amelyik közismerten túlzó baloldali volt, és nem volt kultúrapárti, a *Forrás*nak mindig adatott a megyei és városi vezetők között pártfogója, legendás vezetők, írni tudó hivatalnokok, irodalmi és más művészeti ügyeket pártfogolók segítették a szerkesztőket. Remélem, ma is így van.

Nekem nemcsak a lap szerzői, témái, írásai voltak érdekesek, hanem az is közel hozta hozzám a folyóiratot, hogy az ötven év alatt mindig volt a szerkesztőségben egykori tanítvány, Szegeden végzett egyetemi hallgató, akinek első írásait olvashattam és később szerkesztői tevékenységét figyelhettem. Tudom, hogy ez érzelmi elfogultság, de közel hozta hozzám a folyóiratot, és érdekelt, hogy az egykori hallgatók közül ki mire vitte. Nemcsak az írásuk érdekelt, az is, hogyan szerkesztenek, miként válik lapjuk ki a folyóirat-irodalom sokaságából, milyen intenzitással vannak jelen az egyetemes magyar irodalomban, mennyire határozza meg karakterüket a korszellem és a szülőföld. Ebbéli munkájukat, jellemüket kiválónak tartom, és ha van öröme oka egy öreg tanárnak, nekem ez az.